

ВПРОВАДЖЕННЯ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Петрищенко Н.А., Серьогіна Н.В. *(Одеська державна академія будівництва архітектури, м. Одеса, Україна)*

Впровадження реформ у вищій школі України потребує розробки концепції, що буде базуватися не тільки на класичних методичних матеріалах, але й з урахуванням сучасного наукового досвіду. В освітній системі за останні роки склалося протиріччя між необхідністю підвищення якості освіти та неможливістю збільшення обсягу годин, що відводяться навчальними планами для вивчення дисциплін.

Також слід відмітити наступні проблеми вищої освіти в сучасний період: суперечності між орієнтацією на систему знань як основу підготовки фахівця високого рівня та його особистісним розвитком; невідповідність традиційного підходу до оцінки якості підготовки спеціаліста сучасним потребам; необхідність впровадження результативних освітніх технологій підвищує вимоги до науково-методичного та психолого-організаційного супроводу.

Розробка та впровадження сучасних освітніх технологій потребує нових підходів до управління, залучення до традиційної системи навчання і виховання принципово нових елементів, оскільки цей процес не зводиться лише до збільшення суми знань та розвитку професійної спрямованості майбутніх фахівців, а передбачає досягнення нової якості організації навчально-виховного процесу, урахування сучасних підходів до організації суб'єктів діяльності в процесі професійної підготовки [1].

Одною із спроб усунення цього протиріччя була теорія інтегративного навчання, яку розглянуто в роботах українських та іноземних науковців Арсеньєва Д. Г., Дорохової О. В., Кутузової Г. І., Суригіна А. І. та інш.

Сутність інтегративного підходу полягає в переході від традиційних методів передачі та засвоєння знань і вмінь до формування можливостей студента к самостійному вирішенню проблем на підставі набутого досвіду, вмінь та навичок. Основною метою при цьому є не досягнення єдиного для всіх рівня освіти, а досягнення такого рівня, який відповідає особистим можливостям студента. Отже, пріоритетом в такому випадку стане прагнення спрямувати навчання на створення відповідних умов для виховання якісно підготовлених, кваліфікованих спеціалістів (або підвищення рівня кваліфікації випускників вищих навчальних закладів), які будуть конкурентоспроможними на ринку праці.

Впровадження інтегративного підходу до процесу навчання передбачає необхідність налагодження органічних та логічних зв'язків між дисциплінами, що викладаються, внаслідок чого зникає повторне вивчення окремих тем та питань. Отриманий в процесі навчання масив знань має стати більш цілісним та структурованим, розуміння зв'язків між дисциплінами більш глибоким, що також впливає на загальний рівень отриманих знань.

Обов'язковою умовою сучасної якісної вищої освіти є особисто орієнтований підхід до навчання кожного студента, а не кількість та обсяг дисциплін та теоретичного матеріалу. Важливим засобом розвитку мислення студентів у процесі навчання є творчі форми розв'язання навчальних задач. У зв'язку з цим одним з перспективних напрямів вдосконалення навчального процесу є використання комп'ютера як універсального засобу моделювання [2]. Комп'ютерні технології в сучасних умовах мають бути невід'ємним елементом навчання, оскільки майже для усіх спеціальностей вміння використовувати комп'ютер у професійній сфері свідчить про те, що випускник володіє необхідними навичками не тільки на рівні стандартних програм.

Ключовими параметрами успіху при використанні новітніх методів, на погляд авторів, є впровадження в навчальний процес ділових ігор, вирішення на семінарах кейсових задач та зміна стандартних загальних для курсу задач на індивідуальні завдання. Слід розглянути такі форми організації занять, при яких студенти будуть мати змогу обирати завдання самостійно, згідно зі своїми можливостями, інтересами та потребами, що дозволить досить наявно проявитися їх індивідуальним здібностям та якісно вплинути на розвиток їх особистості. Задача викладача при такому підході полягає в тому, щоб регулярно підбирати та складати завдання потрібного рівня, уважно ставитись до якості матеріалу та відповідності його дисципліні, а також дбати про забезпечення студентів навчально-методичною літературою. Крім того, слід відмітити, що така форма навчання має викликати більшу зацікавленість і буде стимулювати прагнення студентів отримувати знання та підвищувати ефективність сприйняття дисципліни, що вивчається.

Література

1. Ковжого С.О., Полежаєв А.М., Тузіков С.А. Сучасні освітні технології та методи їх використання в навчальному процесі. Режим доступу:

//http://www.rusnauka.com/8_NMIW_2008/Pedagogica/28601.doc.htm

2. Торубара О. М. Застосування новітніх інформаційних технологій в навчальному процесі вищих навчальних закладів. // Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. Педагогічні науки . - 2013. - Вип. 108.2. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/VchdpuP_2013_2_108_20.pdf

